

Sanja Kojić Mladenov

IDENTITET NOVOSADSKOG SALONA – ISPITIVANJE NOVIH MOGUĆNOSTI

Po svojoj koncepciji *Novosadski salon* okrenut je promovisanju aktuelne umetničke scene, te se neminovno postavlja niz pitanja. Šta umetničku scenu čini savremenom i inovativnom, koliko su predstavljeni radovi stvarni reprezentanti trenutne situacije u umetničkoj sceni Vojvodine i koliko je umetnička scena Vojvodine bliska internacionalnim umetničkim praksama?

Aktuelnu umetničku scenu ne čine zastupnici neke zajedničke orijentacije, jer ona u savremenoj umetnosti još od osamdesetih i posle transavangarde definitivno više ne postoji, nego su u pitanju veoma različite individualne poetike, koje nalaze načine i mesta svog ispoljavanja u neprestano promenljivom savremenom socijalnom prostoru. *Relaciona estetika* Nikole Burioa (Nicolas Bourriaud),¹ kao i mnoge slične, ali i suprotne, *anti/ne-relacione* teorije nastale posle nje, ističu različite tematske, medijske i kontekstualne mogućnosti savremene umetničke prakse, tzv. *umetnosti u plinovitom stanju*,² što pruža široki opseg umetnicima u svom umetničkom angažovanju. Afirmacija autorskih, tematskih i problemskih izložbi koje bi na različite načine pristupile takvoj nepreglednoj i neuhvatljivoj savremenoj umetničkoj situaciji, u cilju uočavanja i definisanja pojedinih umetničkih tokova, prisutna je i na *Novosadskom salonu* kroz iniciranje njegovog tematskog okvira – *Telo u novom milenijumu*.

Problem tela u savremenom društvenom kontekstu predstavlja možda jednu od najprisutnijih tema, a dovoljno široku da omogući što obuhvatnije sagledavanje umetničke prakse i delovanja danas. Umetnički radovi predstavljeni na *Novosadskom salonu* istražuju ovu temu kroz različite umetničke pristupe: kroz odnos tela i identiteta, identiteta i socijalnog okruženja, tela i robe u savremenim masovnim medijima i reklamama, intimnog i javnog, realnosti i fantazije, tela i istorije, informacija i postprodukcije, kroz uticaj stripa i urbane kulture na čoveka, ispitivanje seksualnosti, autoportreta i portreta danas, kao i analiziranje odnosa materije, mase i strukture umetničkog dela sa jedne strane, i tela i akta sa druge. Slikarstvo je, kao i na sličnim izložbama, najprisutniji medij na *Novosadskom salonu*, što ukazuje na istorijsku povezanost slikara i salonskih izložbi. Pored slika na *Novosadskom salonu* su takođe prezentovane: grafike, crteži, digitalne grafike, fotografije, skulpture, objekti i video-rad.

Koliko je salon značajan za afirmaciju mlađih stvaralaca vidljivo je i na ovogodišnjoj izložbi, na kojoj su najprisutniji umetnički radovi umetnica/ka mlađe generacije. Inovativni eksperimenti i novi senzibiliteti karakteristični za umetničku praksu mlađih, čine *Novosadski salon* bitnim reprezentom aktuelne umetničke scene, kao i novih pristupa u umetnosti. Takođe, otvorenost *Novosadskog salona* ka celoj teritoriji Vojvodine, slobodnijem i aktivnijem učešću umetnika van Novog Sada ideja je koja pruža velike mogućnosti razvoja Salona s ciljem njegovog značajnijeg pozicioniranja u kulturnom prostoru Vojvodine.

¹ Nikola Burio (Nicolas Bourriaud), *Relaciona estetika*, Centar za savremenu umetnost, Beograd, 2001.

² Iv Mišo (Yves Michaud), *Umjetnost u plinovitu stanju*, Naklada Ljevak, Zagreb, 2004.